

Dan zien wij hem het rijtuig uitstappen, haastig, met het gezicht in den jaskraag verborgen. Hij geeft een goudstuk aan den koetsier en verdwijnt om eenen straathoek. Zijn pakje bleef in den *fiacre*.

Wat bevatte het pakje?

't Vervolg maakt melding van een kind, door eenen ouden huurkoetsier in zijn rijtuig gevonden . . . enz. enz. enz. een paar honderd feuilletons lang.

Men kan dit gegeven naar welgevallen bewerken, maar 't blijft archi-banaal en toch een lievelingsthema van auteurs en concierges.

De huurkoetsier kan braaf wezen of slecht, het kind bij den politie-commissaris brengen of opvoeden. Als hij het behoudt, kan hij 't exploiteeren of er zich half dood voor werken. Het kind kan een jongen of een meisje wezen, zijne ouders terugvinden of van honger sterven voor de deur van 't hôtél zijns vaders.

Nog heel wat andere combinaties zijn mogelijk en reeds bewerkt. Doch de huurkoetsier speelt in al dergelijke romans eene rol.

Aangezien de werkelijkheid altijd nog veel vruchtbaarder is dan de wildste verbeelding, zijn dergelijke gevallen inderdaad voorgekomen.

Niet immer is, in den roman, onze koetsier zoo lijdelijk.

In de werkelijkheid, zien wij hem, nu en dan, ook danig optreden.

Men kan hem meê laten doen aan eene schaking, eene sequestratie enz. enz. zonder al te onwaarschijnlijk te wezen.

In den realistischen of naturalistischen en psychologischen roman zien wij hem altijd. Hij brengt gehuwde dames naar plaatsen, waar zij niet behooren, neemt paartjes op, die de burgemeester niet heeft gehuwd en zelfs niet zou mogen verbinden, vervoert dronkaards en spelers, moordenaars en inspecteurs

De *fiacre* in den romantischen roman.